

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
2 У 5800/17
10.06.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: мр Весне Чогурић, председника већа, Јелене Тишма - Јовановић и Миње Бикицки, чланова већа, са судским саветником Јеленом Драгојловић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. д.о.о. са седиштем на адреси ... .., Република Хрватска, чији је пуномоћник Вуковић Г. Вељко, адвокат из Београда, Топличин венац 19-21, поднетој против туженог Министарства финансија - Пореске управе - Централне, ради поништаја решења број: 000-433-04-2262/16 од 07.03.2017. године, у предмету пореском – рефекција пореза на додату вредност страном обвезнику, у нејавној седници већа, одржаној дана 10.06.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење туженог органа Министарства финансија - Пореске управе - Централне, број: 000-433-04-2262/16 од 07.03.2017. године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Министарство финансија - Пореска управа - Централа, да тужиоцу А.А. д.о.о. са седиштем на адреси ... .., Република Хрватска, накнади трошкове управног спора у износу од 30.980,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијен је, као неоснован, захтев за рефакцију пореза на додату вредност страном обвезнику А.А. DOO, HRVATSKA, ПИБ: ..., у износу од 184.104,44 динара.

У тужби поднетој, преко пуномоћника, Управном суду дана 18.04.2017. године, која је допуњена поднесцима од 06.07.2018. године и 02.02.2021. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, због повреде правила поступка, неправилне примене закона и неправилног закључивања у погледу чињеничног стања. У тужби наводи да је, у својству страног обвезника, у смислу члана 4. став 3.

Правилника о поступку остваривања права на повраћај ПДВ и о начину и поступку рефакције и рефундације ПДВ, тражио рефекцију ПДВ обрачунатог и плаћеног по рачунима издатим тужиоцу током 2015. године од стране привредних субјеката Републике Србије, по ком захтеву тужени није одлучио у законом прописаном року од 30 дана, већ након десет месеци од поношења захтева, и то тако што је захтев тужиоца одбио, погрешно, преме мишљењу тужиоца, налазећи да није испуњен услов узајамности прописан чланом 53. став 2. Закона о порезу на додату вредност. У вези са условима за рефакцију, указује да је неспорно да су испуњени услови прописани чланом 53. став 1. Закона о порезу на додату вредност, али истиче да је споран услов прописан ставом 2. истог члана закона, који се односи на постојање узајамности између Републике Хрватске и Републике Србије. У вези са тим истиче да је захтев за рефакцију поднео 30.06.2016. године, а да је узајамност између Републике Србије и Републике Хрватске, за сврху рефакције ПДВ-а, успостављена у пуном обиму 08.10.2015. године, и то за све набавке добара и услуга у Републици Србији и Републици Хрватској, а не само делимично, како је првобитно било само за излагање на сајмовима. Како је узајамност у пуном обиму између Републике Србије и Републике Хрватске успостављена у пуном обиму пре подношења захтева, нејасно је, на основу чега је тужени закључио да тужилац не испуњава услове за рефакцију ПДВ, осим ако је у тренутку одлучивања располагао неажурним подацима. Поред наведеног, указује на измењену праксу пореских органа од 2018. године у погледу поуке о правном леку, у смислу да је против решења донетих по захтеву страних лица за рефакцију ПДВ-а дозвољена жалба у року од 15 дана од дана достављања решења. Предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење. Трошкове тражи на име састава тужбе у износу од 30.000,00 динара увећане за таксу на тужбу и одлуку.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао при разлозима из образложења оспореног решења, налазећи да тужилац не испуњава услове за рефакцију ПДВ-а по поднетом захтеву, јер није испуњен услов узајамности прописан чланом 53. став 2. Закона о порезу на додату вредност. У вези са тим, истакао је да је у тренутку доношења оспореног решења 07.03.2017. године тужени нашао да је званична примена узајамности са Републиком Хрватском почела од 01.01.2008. године само за излагање на сајмовима уз одређена новчана ограничења, а која информација је била на званичном сајту Пореске управе Републике Србије све до 17.03.2017. године, након чега је званично објављена информација да је између Републике Србије и Републике Хрватске успостављена узајамност у пуном обиму од 08.10.2015. године. У вези са тим, полазећи од тога да је информација о пуном обиму узајамности званично објављена на сајту Пореске управе дана 17.03.2017. године, а како је оспорено решење донето пре тога, дана 07.03.2017. године, у складу са тада важећим прописима и званично успостављеним узајамностима, сматра да нису испуњени услови за рефакцију ПДВ-а и да тужба није основана. Предложио је да суд тужбу одбије.

Управни суд је, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, будући да је предмет такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према разлозима датим у образложењу тужбом оспореног решења, тужилац је захтевом од 30.06.2016. године тражио да му се изврши рефакција пореза на додату вредност у износу од 184.104,44 динара на основу плаћених рачуна о набављеним добрима и коришћеним услугама у Републици Србији, чију је табелу (у којој је навео ПИБ издаваоца рачуна, бројеве рачуна, вредност добара и услуга без ПДВ, износ ПДВ и вредност добара и услуга са ПДВ), тужени изнео у образложењу оспореног решења, након чега је извршио проверу испуњености услова за рефакцију у смислу члана 53. Закона о порезу на додату вредност („Службени гласник РС” бр. 84/04...108/16) и члана 4. Правилника о поступку остваривања права на повраћај ПДВ-а и о начину и поступку рефакције и рефундације ПДВ-а („Службени гласник РС” бр. 107/04...66/14) и утврдио да тужилац не испуњава услове за рефакцију ПДВ-а по поднетом захтеву, и то по рачунима наведеним у табели, а који се односе на услуге путарине у Србији (7 рачуна) и на сервисне услуге (3 рачуна). Дајући разлоге за донету одлуку навео је да је Република Србија са Републиком Хрватском успоставила узајамност почев од 02.05.2012. године само за излагање на сајмовима, о чему је тужени званично обавештен дописом од стране Министарства финансија Републике Србије који је објављен на сајту Пореске управе, па како тужилац уз захтев није приложио фактуре о излагању на неком од сајмова у Републици Србији, на начин како је између држава успостављена узајамност, закључио је да нема услова за рефакцију пореза на додату вредност сходно члану 53. Закона о порезу на додату вредност. Следом наведеног, донео је одлуку као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 53. Закона о порезу на додату вредност („Службени гласник РС”, бр. 83/15), прописано је да ће се рефакција ПДВ извршити страном обвезнику, на његов захтев, за промет покретних добара и пружене услуге у Републици, под условима да: 1) је ПДВ за промет добара и услуга исказан у рачуну, у складу са овим законом, и да је рачун плаћен; 2) је износ ПДВ за који подноси захтев за рефакцију ПДВ већи од 200 ЕУР у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије; 3) су испуњени услови под којима би обвезник ПДВ могао остварити право на одбитак претходног пореза за та добра и услуге у складу са овим законом; 4) не врши промет добара и услуга у Републици, односно да пружа само услуге превоза добара које су у складу са чланом 24. став 1. тач. 1), 5) и 8) овог закона ослобођене пореза или врши само превоз путника који у складу са чланом 49. став 7. овог закона подлеже појединачном опорезивању превоза (став 1). Рефакција ПДВ у случајевима из става 1. овог члана врши се под условом узајамности (став 2).

По оцени Управног суда, основано се тужбом тужиоца указује на незаконитост оспореног решења, будући да је тужени орган приликом доношења оспореног решења погрешно применио члан 53. став 2. Закона о порезу на додату вредност. Ово стога што је један од услова прописаних чланом 53. Закона о порезу на додату вредност за рефакцију ПДВ-а страном обвезнику за промет покретних добара и пружене услуге у Републици Србији и услов узајамности, а како су Република Србија и Република Хрватска успоставиле узајамност у пуном обиму 08.10.2015. године, што је званичан податак преузет са интернет стране Пореске управе, а како је тужилац, као страни порески обвезник, захтев за рефакцију ПДВ-а поднео након успостављања узајамности у пуном обиму, и то дана 30.06.2016. године, то је нејасан закључак туженог органа да тужилац не испуњава услове за рефакцију ПДВ-а, јер уз захтев није приложио фактуре о излагању на неком од сајмова у Републици Србији, налазећи да је у моменту подношења захтева била успостављена само делимична узајамност и то

само за сајмове.

Суд је ценио наводе туженог органа из одговора на тужбу, али налази да су без утицаја на другачије одлучивање у овој управној ствари, будући да се наводима одговора на тужбу не могу отклањати недостаци из образложења оспореног решења.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде, како би се у поновном поступку донело правилно и на закону засновано решење, с тим што је тужени орган везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка из ове пресуде у смислу одредбе члана 69. став 2. истог закона.

Разматрајући захтев тужиоца да му тужени орган накнади трошкове овог управног спора, суд је имао у виду да је тужилац имао трошкове у висини награде адвокату за састав тужбе у износу од 30.000,00 динара сагласно Тарифи о наградама и накнадама за рад адвоката („Службени гласник РС”, бр.121/12...37/21), као трошкове на име судске таксе на тужбу у износу од 390,00 динара и одлуку у износу од 590,00 динара, сагласно Тар.бр. 28. и 29. Закона о судским таксама („Службени гласник РС”, бр.28/94...95/18), па је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде, на основу члана 66. и 67. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр.111/09), а у вези члана 150. и 153. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/11... 18/20), на чију сходну примену у управном спору упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 10.06.2022. године, 2 У 5800/17

Записничар
Јелена Драгојловић, с.р.

Председник већа-судија
мр Весна Чогурић, с.р.

За тачност исправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МК